

Àlex Blat: «Volia fugir de la competència entre bandes, perquè ja n'estava molt cansat»

Parlem amb Àlex Blat, exvocalista de Tardor, sobre el nou disc en solitari: 'Margulis' | Estrenem en primícia un dels temes del nou treball, «Dos coneguts», amb J. Winston

Àlex Blat | Paco Poyato

Després de l'aturada del grup **Tardor**, el cantant **Àlex Blat** llança el seu segon projecte en solitari, compartit amb altres artistes valencians com Pablo Sánchez (**Ciudad Jara**), May Ibáñez (**Badlands**), Josep Olmos (**Frida**), **Carles Chiner (Gener)** i la menorquina **Maria Florit**; tots units en una endosimbiosi musical titulada *Margulis* (Primavera d'Hivern, 2024). L'àlbum veurà la llum a mitjans d'aquest mes d'abril, però avui n'estrenem un dels nous temes, "Dos coneguts", amb la col·laboració de J. Winston (**Frida**).

Primavera d'Hivern · ÀLEX BLAT - Dos coneguts (feat. J. Winston)

El teu primer disc en solitari, 'La veritat' (Primavera d'Hivern, 2021), era un treball aparentment senzill. En canvi 'Margulis' és un treball col·lectiu i amb més elements tecnològics.

Quan vaig gravar *La veritat* hi havia un concepte molt sòlid en consonància amb el títol, perquè tot era real i orgànic. Hi havia algun detall digital però era un disc molt analògic, amb sons i percussions generades per nosaltres, pels nostres cossos o la mateixa guitarra. Amb el segon àlbum, *Margulis*, eixes limitacions ja han desaparegut, però ara n'he assumit unes altres.

Et sents millor treballant amb aquestes limitacions?

Sí, m'agrada treballar amb acotacions, uns límits que al final són com elements conceptuals. M'agrada la idea del compositor rus **Igor Stravinski** que deia "quan més em limite més m'allibere", perquè quan tinc totes les opcions del món sentisc un cert vertigen, i en canvi quan acote soc creativament més prolífic. En aquest cas, el concepte és la co?laboració, la llibertat i llevar-li ferro. La lleugeresa ben entesa. He fet cançons sense prejudicis ni etiquetes, i en aquest marc entren molts elements que en l'anterior disc no tenien cabuda.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=jfO-YY-q6Do>

Has convidat quatre cantants valencians i una veu menorquina a participar en el disc. Com els has escollit?

El disc ha estat un joc per fer música i cançons de forma completament lliure, sense pensar en les crítiques ni en el públic, només pel goig de compartir cançons amb artistes als quals admire. Alguns de repercussió, com és el cas de **Pablo Sánchez (Ciudad Jara)**, i altres de més modestos com **Carles Chiner**, tot i que la qualitat és inqüestionable. Són gent amb qui he tingut la sort de coincidir, i al final són cançons que tenen molt de la personalitat dels músics convidats.

Hi tenen a veure perquè has fet expressament les cançons pensant que les havien de cantar ells?

Sí, perquè pensar qui les interpretaria també era una acotació, ja que havia d'entrar en l'univers de la seua música. Prefereixo pensar molt abans d'agafar la guitarra per a compondre, i en el marc creatiu entrava amb qui cantaria. Per exemple, vaig escriure a **Carles Chiner** per explicar-li que em disposava a fer una rúmbia. Hi ha artistes que han volgut fer la seua lletra i altres que no. Les co?laboracions són molt diferents però totes tenen la personalitat dels artistes.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=QPv7aQF-5JI>

El títol fa referència a la biòloga nord-americana Lynn Margulis. Ha estat una manera de reflectir els cinc regnes animals que proposava, o evoca la teoria de l'endosimbiosi que va difondre?

En realitat ve de la teoria de la integració entre dues cè?lules, l'anomenada endosimbiosi. Jo era alumne de ciències i estava a punt de fer Medicina, però vaig acabar estudiant Periodisme. Tant jo com Cesc Domènech, que és biòleg a banda de bateria de **Tardor** i mànager, coneixiem les teories evolutives i els estudis de Lynn Margulis, que s'enfronten a les teories clàssiques de la selecció natural i la competència com a motor evolutiu.

Què et va interessar de les seves teories per vincular-ho a l'hora d'escriure les cançons?

Va demostrar que la cèl·lula humana es va formar a partir de la cooperació entre els organismes més senzills, una metàfora perfecta del que significa la cooperació. I crec que aquesta perspectiva s'està perdent en la música.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=FyoTgDeNVIA>

Has treballat en aquest projecte durant molts mesos. Ha estat un procés complex?

Durant el procés m'ho he passat molt bé. El disc vol ajudar a construir una imatge de la música com un espai de goig, de compartir i de complicitat entre artistes, i volia fugir de la competència entre bandes, perquè ja n'estava molt cansat.

A què et refereixes amb aquesta competència?

Fa temps vaig parlar amb un director d'orquestra valencià molt prestigiós a Europa, **Robert Forés**, que em va dir que sota cap concepte la música podia ser una competició. I jo he sentit eixa competitivitat en el sector, no només entre artistes, sinó en el mateix ecosistema. Em refereixo a no entrar en un cartell o un festival perquè ja hi ha un altre grup, o perquè no agrades a una

persona o perquè un altre ho ha petat a les xarxes. Al remat, cala eixe sentiment de competitivitat. I ja n'estic molt fart, per això intente aïllar-me'n.

Amb Tardor vas reivindicar València: "Patraix", "Nevat a València" o "És això el que ens fa grans", pel centenari del València CF. I ara amb May Ibáñez has gravat "La llum que tu tens". Què és per a tu València, tot i ser originari de Benidorm?

També he fet "Benidorm si s'acaba el món" i el "Mal pas". Quan em pregunten d'on soc tinc un dilema intern. Vaig nàixer en una família de poble molt arrelada a Benidorm, molt diferent de l'actual. Vaig viure-hi fins els 8 anys, però el meu desenvolupament com a persona i com a músic ha sigut a València, al barri del Carme. Per això em sentisc tan identificat amb la capital. En públic reivindica Benidorm perquè són les meues arrels. Però València m'encanta i m'agradava molt cap on evolucionava la ciutat amb espais per a les persones, art present a tots els racons, espais culturals dirigits a la gent interessada. Som afortunats de viure a València i crec que culturalment no s'ha explotat prou, ni en la música ni en la literatura.